

წა ეფრემ ასური

ზიარებისათჳს*

ოვედით მოკუდავნი ეგე განმზადებულსა მას ტაბლასა უფლისასა და ჭამდით მისგან ჳორცსა მხოლოდ-შობილისასა და სუემდით სისხლსა იესუდსსა, რომლითა გამოიჳსნენით სიკუდილისაგან. Ⴎანვიშორით ყოველივე ჳრუნვაჲ ამის სოფლისაჲ და შევიმოსოთ სათნოებაჲ სულისა წმიდისაჲ, რამეთუ ცეცხლი არს საშინელი შემწველი ცოდვათაჲ, რომელნი სიწმიდით მიიღებენ მას, და განლინის ცრუნი, რომელნი უღირსად მიიღებენ მას, რამეთუ ესე ნიჭი ქრისტჳსი ღირსათჳს სარგებელ არს, ხოლო რომელნი უღირსებით მიიღებენ, მათ სტანჯავს.

ჲოვედით აწ, რომელნი-ეგე იყვენით ოდესმე მონა ცოდვისა, მიიღეთ უჳრწნელი ესე ნიჭი ქრისტჳსი, რომლითა-იგი იჩინენით ღიდებასა მას ქრისტჳსსა, გარნა სარწმუნოებით ხოლო მიიღებდით თჳნიერ ყოვლისა ბიწისა და ნუ უღირსებით მიგაქუნ, მიუტყვებდით გულისთად ურთიერთას შეცოდებათა, ვითარცა-იგი უფალმან გუასწავა ჩუენ ლოცვასა შინა, რამეთუ ესე მსხუერპლი სათნოყო ქრისტემან და შეიყუარა ესე უფრომს ყოვლისა სიმართლისა, რამეთუ დაკლული ქრისტჳსი ჳედა ძეს საკურთხეველსა — უფალი უფლებათაჲ, ანგელოზთაჲ და მთავარანგელოზთაჲ, რადთა შენ საცთურისაგან მოგაქციოს, და შენ დადგრომილ ხარ სიბორგილსა მტერისასა და არა გემინის, ამისთჳს არა ჰპოო მისგან მოტყვებაჲ ცოდვათაჲ, რამეთუ შენ არა მიუტყვე შეცოდებაჲ ძმასა შენსა.

შენთჳს ჳეცით ქუეყანად გარდამოხდა, რადთა შენ ჳიარ გყოს მაღლსა მას ანგელოზთასა და გყოს შენ ჳეცისა ნაშობ ქუეყანეული უცხო-თესლი, მსგავსად ანგელოზთა მისთა უსხეულოთა. Ⴎწ ნუ იყოფი კუალად ქუეყანის, გამოიჳსენ წყევლისაგან, ნუ იყოფი მეუღლის-მოყუარე, განიბანე წიღისაგან, ნუ იყოფი გულის-თქუმიას აღმასრულებელ, განერი საფრჳისაგან ეშმაკისაჲსა, აღმოკედ მღჳმისაგან, იყავ მტკიცე სარწმუნოებითა, განეშორე ეშმაკთაგან, ნულარა ეზიარები მათ, განერი

სიგლახაკისაგან და სხუად პოვე სიმდიდრჳს, რომლისათჳს გული-უთქუმიდა წინაწარმეტყუელთა და ყოველთა წმიდათა ხილვად და ვერ იხილეს სიმდიდრჳს იგი.

ღრბ ვიწოდენით, ძმანო, რადთა ვფრინვიდეთ სულმცირედ ჳეცად ფრთითა მათ სულიერებისაჲთა, რადთა არა გუელისა წყევად დავიმკჳდროთ, რომელ-იგი ერთვე უფალმან წყევასა ქუემე განწირა, არამედ ვისმინოთ ჰაგლჳსი, რომელი იტყვს: «ჳეცისასა ეძიებდით» (კოლ. 3,1), სადაცა არს ქრისტჳსი მარჯუენით მამისა მჯდომარჳს. Ⴎან დაგუბადნა ჩუენ და გჳკსნნა, რამეთუ მისა შეჰგვანდა ყოფად ორივე ესე. Ⴎავი თჳსი შეწირა ღმრთისა ჩუენთჳს და შეჰმჳჭუალნა ჳუარსა ყოველნი ჳელთ დაწერილნი ცოდვანი ჩუენნი.

ჩუ გემინინ, მტკიცედ დეგით, ძმანო, აზნაურებასა მაგას თქუენსა ჳედა და ნუ მიიქცევით პირველსავე მას მონებასა ცოდვისასა, რამეთუ ფრად საშინელ არს მეორედ მიქცევად მასვე ცოდვასა: პირველისათჳს ცოდვისა შენდობად არს სინანულითა და ნათლის-ღებითა, ხოლო ამისა შემდგომად შეცოდებისათჳს განმზადებული სატანჯველი ელის. Ⴎწ დავიმარხნეთ გუენი წმიდად, რადთა დაიმკჳდროს უფალმან ჩუენ თანა, რამეთუ ფრად უყუარან უფალსა წმიდანნი, რამეთუ იგი თავადი წმიდა არს.

ღწესს ცოდვილთა, რამეთუ კაცთ-მოყვარე არს; შეცთომილთა მოაქცევს, რამეთუ სულთა მოწყალე არს; გლახაკთა განამდიდრებს, რამეთუ უხუ არს სიმდიდრითა; განშორებულთა მისგან მოიახლებს და სწავლის, რამეთუ სწყალობს ქმნულთა თჳსთა. Ⴎლო ჩუენ რად-მე მივაგოთ ესოდენისა ამის კეთილისათჳს? ანუ რად ძალ-გჳც ჩუენ მიცემად, რომელი მოგუცა ჩუენ უფალმან, არამედ რადთა ურთიერთას ერთითა გუელითა ვიყუარობდეთ და სულითა წრფელითა დავიმარხნეთ მცნებანი ქრისტჳსნი, რამეთუ მისი არს ღიდებაჲ უკუენით უკუენისამდე. Ⴎმენ.

* საკითხავი წიგნი ძველ ქართულ ენაში I, გამოსცა ივ. Ⴎნაიშვილმა, თბ., 1963. Ⴎგ. 44-45. Ⴎდმოღებულია ნუსხური ნაბეჭდი ტექსტიდან.